

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO
- Rekolekcje kapłańskie

Skorzeszyce, 8 kwietnia 2015 r.

Pozostań z nami, Panie!

1. Radosne Alleluja, które śpiewamy od Wigilii Paschalnej, wpisane jest w rzeczywistość paradoksów. Są nimi śmierć i życie, światło i noc, wiara i zwątpienie, strach i radość! To wszystko widziane oczami czysto ludzkiego spojrzenia nie budzi nadziei. Bez wiary nawet samo zmartwychwstanie jest paradoksem!

Ćwiczenia duchowne, jakie przeżywacie Czcigodni Bracia, to czas łaski, ów ewangeliczny KAIROS, który pomaga oczyma wiary patrzeć na piękne wydarzenia paschalne, na życie Kościoła i na własne kapłaństwo, które jest darem i tajemnicą! Wasza obecność w tym domu świadczy o tym, że w życiu kapłańskim potrzebny jest czas zatrzymania się, w myśl słów Boskiego Mistrza – odpocznijcie nieco! Odpocząć, aby być bliżej Jezusa i Jego miłości, jaką darzy swoich synów kapłanów. Jest pewne, że On uprzedza nas swoją miłością i tej miłości oczekuje od każdego z nas – jak pisał św. Jan Ewangelista w modlitwie arcykapłańskiej Jezusa!

2. Boże słowo, które liturgia ofiaruje nam w tym czasie Oktawy Wielkanocnej pozwala nam oczami św. Piotra zobaczyć klimat czasu paschalnego, jakim żyła wspólnota Apostołów. Jej zadaniem było dawanie świadectwa o Jezusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym, a więc cała prawda!

Apostołowie to prorocy czasu paschalnego, a tam gdzie jest prorok głoszone jest słowo Boże. Zarówno Piotr, jak i jego towarzysze, mieli świadomość, że spełniają misję prorocką, której dynamikę i wielkość zrozumieli na Górze Wniebowstąpienia, kiedy usłyszeli nakaz misyjny Jezusa: Idźcie i nauczajcie wszystkie narody udzielając im chrztu.....

Do podjęcia tego wyzwania Jezus Zmartwychwstały przygotowuje swoich uczniów. Taką katechezą jest dzisiejsza Ewangelia, która następuje po opisie

spotkania uczniów z Jezusem na drodze do Emaus. Ci, którzy tego doznali byli pierwszymi misjonarzami, ponieważ mimo nocy wrócili do Jerozolimy i mówili: „Widzieliśmy Pana”. Jednak cała reszta uczniów była pełna wątpliwości, dopiero ponowna obecność Zmartwychwstałego z przesłaniem „Pokój wam” miała im dać odwagę wiary, oczyścić z wątpliwości i dać doświadczenie rzeczywistej obecności Jezusa Zmartwychwstałego.

Miejsce spotkania z Jezusem staje się laboratorium wiary tak, jak w wieczniku przy spotkaniu z niewiernym Tomaszem Apostołem. Nawet Zmartwychwstały Jezus musi przejść przez drogę pokory, kiedy wątpiącym uczniom mówi: „Dotknijcie Mnie i przekonajcie się...”

3. Ta pokora Jezusa wciąż trwa w darze Eucharystii, kiedy mówi nam „Bierzcie i jedzcie”, „Bierzcie i pijcie”. To kolejny paradoks paschalnych wydarzeń!

Dlatego w naszym życiu nie domagajmy się pokory od Jezusa, ale sami bądźmy pokorni. Darem Eucharystii, tym skarbem powierzonym Kościołowi i nam, jako jego sługom napełniamy nasze serca, aby jak uczniowie z Emaus iść do świata nawet pośród niechęci, krytyki i niewiary. Mówić mamy z przekonaniem: „Widzieliśmy Pana” i wciąż głosimy wam to, czego sami doświadczyliśmy, jak pisał św. Jan Apostoł w swoim pierwszym liście!

Rzeczywistość paradoksów nadal trwa, jak widzimy to w pokornym wręcz świętym życiu abp. Dom Helder Camary z Brazylii!

Pełni nadziei paschalnej oraz ewangelicznie bogaci miłością i nadzieją, która sięga dalej niż nasze spojrzenie, idźmy do świata z darem Ewangelii, jako współcześni prorocy.

Swoim uczyńcie przesłanie Ojca Świętego Franciszka z Wielkiego Czwartku, aby odczytywać Ewangelię w świetle znaków współczesności, a wtedy zrozumiecie głębiej dzieło ewangelizacji, jaką Chrystus powierza nam w Kościele.

Niech Eucharystia, która jest codziennym aktem konsekracji nas samych i świata wokół nas neutralizuje zło, które wciąż jest tak agresywne! Niech na tej drodze towarzyszy nam Maryja, której opiece was powierzam. Amen.